

Am în față câteva cifre dintr-o statistică, în legătură cu munca de difuzare a cărții la sate: peste 700 de librării și 7 500 puncte de librărie ale cooperației de consum. Deosebit de acestea, librăria centrală *Cartea prin poștă*, cu secții în regiuni. În plus, peste 10 000 de difuzori harnici, care depun laudabile strădanii pentru ca din nici o casă să nu lipsească acest prieten valoros și nedespărțit al omului: cartea. Așa cum arată aceeași statistică, în 1966, numai prin cooperația de consum au fost difuzate, la sate, peste 13 000 000 cărți.

Ne aducem aminte că pînă acum 20—25 de ani, nici nu putea fi vorba de vînzare de cărți la sate. Numai cînd și cînd, cite un marchidan, pe lingă unele lucruri mărunte ca: mosorele de ață, nasturi, ace, cîrlige și altele aducea și cite o broșură, două: „Tălmăcirea viselor”, „Descîntece” sau, în cel mai fericit caz, „Ghiță Cătănuță” ori „Zdrelea haiducului”.

Astăzi, cartea pătrunde în număr mare la sate. Ca urmare a politicii partidului și guvernului, țăranii trăiesc o viață nouă, lipsită de grija zilei de mîine. O mare parte dintre ei, în special cei mai tineri, sînt absolvenți a cel puțin 7 clase elementare și tind să-și ridice mereu nivelul cultural. Ei citesc cu interes cărți de literatură beletristică și științifică, de literatură politică și tehnică. Îi interesează în mod deosebit atît operele scriitorilor noștri clasici și contemporani, cît și cei de peste hotare. Lucrările de biologie și agricultură, de fizică și chimie, cărțile despre energia nucleară și despre tainele cosmosului sînt căutate cu multă ardoare de oamenii muncii de la țară. Au fost luate o seamă de măsuri în vederea asigurării cetățenilor cu cărțile necesare prin miile de biblioteci înființate la țară, prin unitățile de librărie ale cooperației de consum și prin nenumărate alte căi. Am vizitat, în anul trecut, numeroase librării de la sate și am rămas viu impresionat de grija cu care vînzătorii de aci lucrează pentru aprovizionarea sătenilor cu cărți. Ioan Migiu, de la librăria Peșteana-Jiu și Gheorghita Văduva din Balș, regiunea Oltenia, Bernad Irina din regiunea Mureș-Autonomă Maghiară, Cutanu Veronica din comuna Stulpicani, raionul Gura Humorului fac tot ce le stă în puteri ca să aducă cititorilor volumele dorite. Pentru mulți săteni, librarul nu e un vînzător de magazin oarecare, ci un prieten care îi ajută, îi îndrumază, dîndu-le tot felul de informații în legătură cu autorii cărților aflate în rafturi, cu conținutul și valoarea volumelor respective. Unii vorbesc la stațiile de radioficare, despre cărțile nou sosite, fac recenzii, afișează pe panouri, titlurile și pun unele exemplare în vitrinele magazinelor. Din toate aceste acțiuni se vede dragostea cu care librării de la sate se preocupă de răspîndirea cuvîntului tipărit. Pentru mulți dintre ei, această muncă este o adevărată pasiune.

Un mijloc important de sprijinire a cititorilor de la țară îl constituie *Luna cărții la sate*. Cu acest prilej, în afară de acțiunile întreprinse de forurile locale, sînt organizate și întâlniri cu autorii. Numeroși autori și redactori de la edituri merg în zilele acestea la sate unde află părerile cititorilor despre cărțile lor, fac cunoștință cu lucruri noi. La rîndul lor, cunoscîndu-i pe autorii cărților care le sînt dragi, cititorii își completează imaginea pe care și-au făcut-o citindu-i, își lărgesc tot mai mult orizontul.

Cu prilejul „Lunii cărții la sate”, numeroase manifestații artistice și culturale vor prilejui sătenilor să-și îmbogățească necontenit cunoștințele. Dar cel mai mare folos îl vor avea de la cărțile pe care le vor cumpăra. O carte bună este o adevărată comoară. Ea îți este cel mai bun prieten și călăuză în viață.

Poartă maramureșană, lucrată de meșterul Gh. Borodi din comuna Vad, Sighetul Marmăției

CARTEA

MIHAI EMINESCU
(Literatură populară)

... Și tu să-ți aduci aminte
Mîndră de-a noastre cuvinte
C-or rămas neisprăvite.
De-om trăi le-om isprăvi
Și tu soție mi-i fi.

zestre și agonisire

Cel de al VII-lea Concurs al artiștilor amatori a adus pentru formațiile din raionul Găești numeroase distincții: brigada artistică de agitație din Slobozia este laureată pe țară, corul din Topoloveni a obținut premiul III pe țară, numeroase alte echipe s-au clasificat pe locuri fruntoase în regiune. Discuția noastră cu tovarășul Emil Zugravu, secretar al Comitetului raional pentru cultură și artă — a avut ca punct de plecare tocmai această zestre. Am întrebat:

— Cum vă gândiți să consolidați și să înmulțiți succesele dobândite cu ocazia celui de al VII-lea concurs?

— Printr-o atență urmărire nu numai a echipelor consacrate ci și a celor care sînt, la un moment dat, mai puțin pregătite. Considerăm că rolul unui concurs este nu atât formarea și promovarea de vedete ci răscolirea tuturor cotloanelor, descoperirea de noi talente, cuprinderea, în suvoitul mișcării artistice amatoarea, a tot mai mulți iubitori de artă.

— Această intenție laudabilă a dumneavoastră s-a materializat cumva în numărul sporit de artiști amatori cuprinși în formațiile participante la actualul concurs?

— Statistic vorbind, nu. De exemplu, avem mai puține coruri decît în concursul precedent. Numărul brigăzilor artistice de agitație a rămas constant. Am înființat în schimb numeroase grupuri vocale, au luat un mare avînt formațiile de dansuri și este în creștere numărul soliștilor

Sîntem nedumeriți. Ni se pare că

există o contradicție între intenții și realizări. Primim însă lămuriri suplimentare.

— În anii trecuți, artiștii noștri culturali puneau un accent mult prea mare pe „număr” mergînd uneori pînă acolo încît existau, nu existau condiții, forțau nota. Se înființau formații care nici nu se înighebau bine și se și destrămau. Noi am găsit de cuviință că, pentru a putea face progrese de ordin calitativ trebuia să apreciem în mod realist posibilitățile formațiilor. Făcînd acest lucru, am dobîndit, nu un spor numeric ci unul de calitate. În felul acesta credem că putem păstra „zestrea” celui de al VII-lea concurs și agonisi o nouă zestre, mai bogată, în acest de-al VIII-lea concurs.

— Aveți vreun semn că agonisirea calitativă pe care vă străduiți să o dobîndiți se realizează?

— Fără îndoială că da. În raionul nostru a avut loc o primă confruntare între cîteva comune. Ne-am bucurat viziionînd spectacole ale brigăzilor artistice care s-au străduit să-și înnoiască repertoriul și să-și crească nivelul interpretativ. Brigada din Puju cu Salcie a venit cu *Nunta Iliei Cosinzenii* — o prezentare a unor realizări obținute în cooperativa agricolă de producție. Cei din Mogoșani au înființat munca oamenilor pentru înfrumusețarea comunei lor. Într-un concurs însă, căderea cortinei este obia un început. Un început care trebuie bine pregătit.

— Și dumneavoastră cum ați pregătit acest început?

— Tot timpul anului am avut concursuri pe plan raional, s-au înfruntat „față-n față” formațiile artistice. Aceste înfruntări au finit treaz spiritul de competiție, s-au născut echipe noi iar altele au renăscut. Pentru noi, artiștii culturali, aceste competiții ne-au ajutat să vedem unde sînt punctele slabe, unde e nevoie de ajutorul nostru, unde trebuie să punem umărul. Faza intercomunală a fost astfel pregătită în tot cursul anului. Cu toate acestea, această fază este o etapă de muncă intensă. Aș numi-o „laboratorul” unde se plămădesc succesele.

întrecere, dar nu numai atît

Duminică 22 ianuarie, la Ionești, s-au prezentat, la faza intercomunală, formațiile artistice din comunele Ionești și Morteni. Au fost programați și cei din Petrești, dar nu s-au prezentat, lucru regretabil. Mărturisim că au fost momente cînd am uitat că sîntem la un concurs, lăsîndu-ne în voia entuziasmului ce a cuprins sala arhiplină. Am aplaudat din toată inima, mai cu seamă jocurile.

Cele cinci perechi de dansatori din Ionești au interpretat o suită de dansuri populare locale: *Florica, Bătuta, Murgulețul, Sultănică și Jianul*. Sînt jocuri deosebit de vii, cu pași în figuri complicate și pe care dansatorii le-au stăpînit cu măiestrie. Dintre dansatori s-au distins trei tineri cooperatori: Mihai Marin, Dumitru Ilie și Ion Olteanu. Ei au interpretat împreună *Bughianca, Ungureasca și Sirba în figuri*. Au scos în evidență frumusețea acestor jocuri cunoscute prin partea locului printr-o interpretare personală, punînd accentul pe virtuozitate.

Mortenii au jucat și ei cu dăruire și o pronunțată vioiciune *Sirba, În-vîrtita, Briulețul și Jianul*. Comparînd cele două echipe, ni s-a părut că cea din Morteni nu stăpînea îndeajuns figurile jocurilor, datorită unei pregătiri neuniforme a dansatorilor.

Remarcăm că, la reușita jocurilor din ambele comune, a contribuit frumusețea și autenticitatea costumelor, toate din zona musceleană, în unele cazuri cu mici modificări locale.

Dacă la jocuri nu au existat diferențe

interpretative mari, în schimb brigada artistică de agitație din Morteni a întrecut categoric pe cea din Ionești. Aceasta din urmă a fost defavorizată de un text cu nimic legat de comună și pe care unii interpreți nici nu-l cunoșteau bine.

Merită să ne oprim mai mult asupra brigăzii artistice din Morteni. În primul rînd, textul redactat de instructora brigăzii, Ioana Dumitrache, folosînd ca pretext basmul lui Ion Creangă *Pungața cu doi bani*, a reușit să aducă în fața spectatorilor, sub forma unei șezători, un crîmpei din strădania morteniilor de a „umple pungața cu milioane”. La șezătoare s-au discutat probleme gospodărești, sugerîndu-se conducerii c. a. p. noi resurse de unde s-ar mai putea agonisi venituri: construirea unei îngrășătorii de porcine, repopularea unui eleșteu lăsat în părăsire, înființarea unei crescătorii de rațe pentru care există condiții; au fost criticați cei ce nu participă la muncă, bolnavii închipuți etc.

Programul a avut totuși și unele scăderi sub raport artistic. Versurile n-au fost totdeauna de bună calitate. De ce oare la o șezătoare trebuie să se vorbească numai în versuri? Noi credem că versificarea unui text de brigadă nu este un lucru neapărat trebuincios. Neputrîvită a fost și alăturarea melodiilor populare, firești într-o șezătoare, cu cele de muzică ușoară, pentru care interpretii nici nu aveau voce. A și remarcat o spectatoare în spatele nostru: „prăjitura n-o servești cu sos de bulion. Fiecare lucru cu ce se potrivește”.

Cu toate aceste lipsuri, brigada din Morteni a vădit bune calități interpretative și credem că ajutată mai mult de către tovarășii din raion ea poate aspira la promovare în fazele următoare.

Cîteva cuvinte despre soliști. Ne-a impresionat profund fluierașul Gheorghe Gh. Nedelcu din Morteni, cu *Doina, Sirba și Ungureasca*. În paranteză fie spus, oare de ce nu s-a prezentat la concurs cunoscuta și numeroasa formație de fluierași din Ionești?

Solista de muzică populară, Maria Ioniță din Ionești, șefa de echipă într-o brigadă de cîmp, a adus pe scenă o doină, auzită de la bunicul ei: *Toată lumea zice așa*. Vocea ei are căldură și știe s-o „poarte” într-un mod specific popular. Ceilalți soliști vocali nu s-au ridicat pînă la tinuta unui concurs.

SE PREGĂTESC PRIBOIENII!

La faza intercomunală, căminul cultural din Priboieni se va prezenta cu brigadă artistică, cor, formație de dansuri, soliști vocali și instrumentali. Ce fac artiștii amatori acum în preajma întrecerii? Animați de dorința de a reuși cît mai bine, se adună seară de seară la căminul cultural unde repetă pînă noaptea tîrziu, dau spectacole în cele 12 sate ale comunei, sau se deplasează în comunele vecine. Despre reușita acestor formații în concurs n-am vrea să anticipăm. În schimb putem vorbi de o reușită mai puțin vizibilă, dar care se răsfrînge în viața de toate zilele a comunei.

Corul, care are o vechime de 15 ani, reunește astăzi peste 100 de membri. Cine sînt acești oameni?

— Fruntea satului — ne-a răspuns Maria Bondoc, directoarea căminului cultural. Selecționarea coriștilor am făcut-o nu numai după criteriul calității vocale și după cel al comportării în muncă și viață. Și dacă se întîmplă ca vreun corist să se abată de la regulile bune conduite este aspru judecat de ceilalți membri. E drept că, în ultimul timp, asemenea cazuri în corul nostru n-au fost.

Iată pentru ce corul are în viața satului nu numai un răsunset artistic ci și unul educativ.

În echipa de dansuri, care a reușit și ea succese la concursurile anterioare, joacă numai cooperatori: 16 perechi. Brigadierul Ion Cristoea, șeful de echipă

de la construcții, Ilie Toader, cooperatorul Dumitru Olteanu, alături de soțiile lor, dansează Priboianca, Vlăscența, Bătuta.

— De unde știți jocurile acestea?

— Eu le-am învățat de la bunicii mei — ne-a spus Maria Văduva, instructora formației de dansuri despre care am aflat că e originară din comuna Priboieni. Sînt jocuri populare specifice comunei noastre. Ne-am gîndit ca pentru cel de-al VIII-lea concurs să valorificăm această frumoasă moștenire de la bunicii noștri și s-o aducem pe scenă.

Brigada artistică, formată dintr-un număr restrîns de interpreți, cum e și firesc, are un ecou larg în rîndul sătenilor. Ținînd seama de aceasta, colectivul de creație și-a axat mai mult programele pe problema dezvoltării conștiinței socialiste. Alături de popularizarea realizărilor și a frunțașilor, în programele de brigadă s-au criticat apucături dăunătoare ca negustoria, furtul, lenea. Și dacă astăzi multe din aceste deprinderi au dispărut din comuna Priboieni, asta înseamnă că și brigada artistică a avut contribuția ei.

La concurs brigada va prezenta un nou program, cu aspecte din viața cooperativei agricole. Deși s-a cam tîrîgănat pregătirea noului text, considerăm că prin puterea de muncă și prin pasiunea artiștilor amatori, și brigada va susține pe 29 ianuarie un spectacol reușit.

tivist cultural, interpret talentat în echipa de teatru și de brigadă, partaș la obținerea celor două distincții ale echipelor laureate: „Cînd doi artiști culturali nu se înțeleg, activitatea culturală e păgubită”.

Există, dar...

Brigada artistică de agitație din Dobrești există, dar... n-are program. Programul există, dar... încă nu a fost creat. Instructor de brigadă există, este tovarășul Gheorghe Badea, dar... încă nu s-a ocupat de brigadă în vederea concursului al VIII-lea. E instructor calificat, a terminat școala populară de artă din Pitești. Ba mai mult, instructorul are și un înlocuitor, în persoana soției sale, dar... activitate tot nu există. Există în schimb scuze și motivări.

Bine ar fi ca lucrurile să se întîmple invers. Nădăjduim într-o surpriză plăcută.

N-aveți o inspirație în plus?

Clîșeul înfățișează pe membrii brigăzii artistice de agitație din Slobozia, în epoca lor de glorie. Ei sînt laureați ai celui de al VII-lea concurs. Vă amintiți? Au avut un program cu peripețiile lui Harap Alb. Îl mai au și acum. Același program. De doi ani de zile, cu mici schimbări. Ce pregătesc pentru cel de al VIII-lea concurs? Așteaptă. Inspirația este un lucru gingaș. O nălucă. Tovarăși de la raion, n-aveți o inspirație în plus și pentru Slobozia?

Pagină redactată de E. MARTIN și M. CHIRCULESCU

NOTE

Păgubită e viața culturală

Echipa de teatru din Budișteni este de două ori laureată pe țară. Într-o vreme, instructorul echipei, tov. Ion Fintineru a fost director al căminului cultural. „Ce-o fi făcînd acum?”

Răspunsul pe care-l primim ne uimește. În timp ce toți membrii acestei formații laureate sînt animatori ai vieții culturale din comună, iar acum cînd faza intercomunală bate la ușă, îi poți găsi peste tot unde e nevoie, tovarășul Fintineru stă deoparte, făcînd o notă discordantă față de ceilalți care înțeleg să se ocupe nu numai de teatru. Și asta nu de ieri, de alaltăieri, ci de patru ani. Exact de cînd Georgeta Popescu este directoare de cămin. O închipuță jignire din partea acesteia, o supărare personală, îl face pe tov. Fintineru să se dezintereseze de treburile culturale, lăsîndu-și talentele nefructificate.

Bine zicea tov. Marin Moldoveanu, secretarul sfatului popular comunal, el însuși ac-

NOTE

NOTE

RĂSPUNS LA O „SCRISOARE DESCHISĂ UNUI INVĂȚĂTOR“

Am citit cu deosebit interes Scrisoarea deschisă adresată mie în revista Contemporanul din 13 ianuarie 1967, din care am desprins trei probleme deosebit de importante în privința activității culturale la sate, asupra cărora am reflectat îndelung și ar fi bine să vă răspund tot pe calea deschisă a scrisului, pentru că, prima problemă este o realitate îmbucurătoare în satele noastre, iar celelalte două se cer împlinite de către fiecare activist cultural de la sate.

Dv. constatați și această constatare este unanim recunoscută, că în satele noastre mai există încă o mare varietate de manifestări folclorice care se cer a fi scoase în lumină, ele fiind asemănătoare cu piesele arheologice ce dovedesc existența și clocotul ființei noastre naționale de-a lungul veacurilor. Aceasta este prima problemă. A doua: ce fac eu, activist cultural, ca aceste realități folclorice să intre în circuitul național al tezaurului popular de cultură? A treia problemă: care este continuitatea formațiilor artistice folclorice o dată înființate, existența și rolul lor în viața culturală a satelor noastre?

După cum se știe, la ieșirea bătrînului Mureș din minunatul defileu al Călimanilor, sînt așezate, de o parte și alta a apei, o mulțime de sate, cu oameni inimoși și harnici. Unii muncesc „la pădure“, alții își urcă turmele pe țăncurile munților iar alții își lucrează ogorul. În aceste sate viața de toate zilele își are un specific al ei, plin de farmec și de bogate resurse folclorice. Viața cultural-artistice a acestor sate constituie o valoare deosebită în dansuri, cîntece, îmbrăcăminte, meșteșuguri casnice, producții orale ocazionale de joc, nuntă, înmormîntare, ciobănie, pădărîrit etc. Pe cît sînt de frumoase aceste manifestări culturale populare, pe atît sînt de necunoscute. Mi-am propus să le fac cunoscute și să atrag asupra lor întreaga atenție pe care o merită. Voi vorbi despre specificul jocurilor de pe Valea Mureșului superior, specific ce n-a fost încă reflectat în marile confruntări de masă ale regiunilor patriei noastre socialiste. În satele de care vorbesc: Deda, Filea, Bistra, Pietriș, Mărăreni, Rușii-Munți, Dumbrava, Vătava etc., predomină mai mult dansurile feciorești. Fiecare dans își are specificul lui, vigoarea sau eleganța lui, după tema care se impune a fi interpretată: Bondreasca, Sirba bătrînească, Mureșneasca, Tîrnăveanca, De doi etc. După dansurile feciorești, în care se antrenează de multe ori și bătrînii, urmează jocul cu fetele De-a lungul, care e un fel de trecere în revistă a perechilor ce se vor înfrunta în marea competiție artistică a Invirtitei. În timpul Invirtitei flăcăii joacă în mod creator, fiecare întrecîndu-se să facă „fogașuri“ cît mai artistice, mai greu de executat. Oricît

ar juca fiecare pereche, nu se mai satură, pentru că dansul este antrenant, un adevărat complex de mișcări artistice, în ritmul susținut al muzicii. Aceste dansuri se alternează, se repetă, dînd naștere unui spectacol cu adevărat grandios. La toate acestea se adaugă costumele fetelor și ale flăcăilor lucrate de mîna cu arta cea mai desăvîrșită. Cîmpul cu „peană de struț“, pieptarul cu cînacii și zurgălăii de la picioare, însoțite de fețele sănătoase ale tinerilor, dau imaginii un colorit de Feți-Frumoși și Ilene Cosînzene.

Toate sînt bune pînă aici. Poporul creează, muncește, cîntă, joacă. Ce facem noi pentru a ne bucura de aceste înalte valori artistice create de minunatul nostru popor? De doi ani de cînd m-am reîntors pe meleagurile mureșene, am încercat să ure pe scenă aceste frumoase dansuri locale. În parte am reușit. N-am făcut totul. Mai avem greutăți, ce-î drept, minore, dar totuși ele sînt realități. Tineretul nostru, în cea mai mare parte — și aceasta este o realitate pozitivă — după ce termină cele opt clase în sat, ia calea specializării în diferite domenii și puțini se întorc să lucreze în sat, în domeniul pregătirii lor. Un ochi îmi rîde și-altul... nu se supără la toate acestea, dar eu am puțini tineri cu care să lucrez. O altă greutate, la care dv. veți zîmbi, poate ironic și necruțător, e că n-avem muzicanți. Eu sînt cel care cînt la vioară și tot eu cel care îi învăț cum să danseze. Ar fi foarte bine ca în liceele pedagogice nou înființate să se pună un accent deosebit pe latura muzicală, în așa fel, ca absolvenții destinați satelor noastre, să știe să culeagă

și să interpreteze la un instrument orice cîntec țîșnit spontan din popor. Muzicantul este un element important în activitatea culturală. Cînd el lipsește, se naște o problemă. Altă greutate: tineretul care ia contact cu manifestările de la orașe, se întoarce în sate cu fel de fel de noutăți în ale dansului, cu dansuri moderne (twist, madison etc.), care alterează frumusețea și autenticitatea dansurilor specifice locale. De fapt, la noi, împotriva acestora s-a născut o puternică opoziție, chiar în rîndul tineretului.

În privința spectacolelor coregrafice transmise la televizor, acestea, după mine, pe lîngă marea inriurire culturală ce o au asupra satelor noastre, două aspecte principale se desprind și se confruntă: unul pozitiv și altul negativ. La noi în sat, deși sînt doar 260 de case, avem foarte multe televizoare. Tineretul vizionează cu drag dansurile populare din diferite regiuni ale țării, deși acestea, de multe ori, sînt prea stilizate, am putea spune, pînă la artificial, lucrate pentru scop scenic.

Ultima problemă de care vreau să vorbesc, este cea referitoare la echipa de dansuri din Logig, distinsă, în 1954, cu premiul I la faza finală. Ea a luat ființă în urma unor susținute eforturi, care au constat din împreunarea unor valoroși dansatori și care, într-un fierbinte entuziasm, nu s-au oprit pînă ce nu au cucerit locul I pe țară. Dansatorii există, joacă și astăzi, iar echipa, în toată frumusețea ei, este pe cale de a fi pusă din nou în picioare de vredniul profesor Ioan Șuteu, ce lucrează astăzi în Logig. Lazăr Găluțiu, Vlad

Andone, Vincențiu Rusu, Ioan Pop sînt astăzi tineri în plină vigoare și se mai pot „țipa“ o dată în același iureș, ea altădată, cînd erau copii. Dar și acolo e aceeași greutate că nu au orchestră ea fiind angajată din alte sate, tocmai din regiunea Cluj. Aceeași situație este, de fapt, și în Lueriu, ca și în Săcalul de Pădure.

În încheiere, aș dori să vă rog să interveniți spre a face cunoscute două dintre cele mai de seamă tarafuri de muzică populară de prin părțile noastre păstrătoare de cîntece populare vechi și noi, cunoscute și îndrăgite pe Valea Mureșului, a Cîmpiei Transilvaniei. Este vorba de taraful lui Victor Radu și al lui Demeter Ion de la cîmpie. Victor Radu a fost înregistrat la Institutul de etnografie și folclor cu 309 cîntece ardelenesti și astăzi mai are încă peste 300 melodii gata pregătite. Demeter Ion, împreună cu Andraș „soția“ lui, sînt unici în felul lor în interpretarea unor variate game de învîrtite, doine, sărituri etc. Pe lîngă aceste culese ei au creațiile lor proprii, ce te încîntă și te farmecă.

Termin scrisoarea, asigurîndu-vă că cine are în el „znaga“ jocului, cum se spune pe la noi, nu se lasă și nu doarme. Bădea Toader Rațiu din Logig, pînă în anul acesta, cînd a murit, în vîrstă de 84 de ani, învăța „bărbuncuri“ și „rare“ pe tinerii din sat, așa cum le juca el altădată.

Vă salută tovarășește

IOSIF PUȘCĂȘU

comuna Deda-Bistra, raionul Toplița, Regiunea Mureș-Autonomă Maghiară

Părinți și copil

Greșelile tolerate azi se răzbună mîine

VIOREL MĂRGINEANU — Tîrg la Vișeu

Ședința cu părinții la școala din satul Perșunari, comuna Gura Vadului-Mizil. Se discută despre deprinderile rele ale unora dintre elevi. Cel doi băieți ai lui Ilie Stoica sînt, după cum arată directoarea, cam bătăuși „Și eu care credeam că băieții mei au făcut cine știe ce lucru nemăpomenit, exclamă tatăl. Dar văz că n-au răsturnat pămîntul. Ia, o palmă acolo...“

Evident, tatăl încearcă să acopere greșelile copiilor, să le minimalizeze. Replica celorlalți participanți la adunare este însă promptă. „O palmă zici dumneata, continuă directoarea, dar gîndește-te că nu-i chiar așa. Copiii dumitale sînt mai robusți. Vor să facă pe grozavii și-și încearcă puterea lovindu-i pe cei mai firavi.“

Tatăl nu pare convins și susține că alți copii ar fi de vină, „mai colțai decît ai mei“ — cum spune el. I se atrage atenția că nimeni dintre cei de față nu are nimic rău cu copiii lui și că nu e bine să le pună parte. „Altminteri, s-ar putea ca mîine-poimîine să te căiești, îl avertizează cineva. Copiilor trebuie să le porți grija de mici, pînă nu-i prea tirziu.“

În sprijinul acestei afirmații, este adus exemplul rău al tinărului Virgil Șerban. Pe nea Ilie îl ustură vorbele astea. De ce să fie asemuți băieții lui cu alde Virgiliu? Adică să fie lucrurile chiar așa de grave?

Virgiliu are 19 ani. Vîrstă la care mulți cunosc o meserie, au ieșit tehnicieni agricoli ori au pășit pe bîncile unei facultăți. Pe Virgiliu însă nu-l atrage nimic. Umbliă tîind cîinilor frunză. Face umbră pămîntului de pomană. Un fel de parazit. Pune-te masă, ridică-te masă. Muncește mama la cooperativa agricolă și pentru el. Că Virgiliu se preține băiat subțire. Costumul croit impecabil din stofă scumpă e cumpărat din osteneala mamei. Bunica îl mai răsfață și ea. Tată nu are. Și-și mai dă Virgiliu și aere de om cu învățătură, deși n-a urmat decît patru clase.

— Să nu ne înțelegi greșit, nea Ilie. Copilul e bine să fie dezbrătat de nărav la timp. Să bați adică fierul cît e cald. Azi dă o palmă. Nu-i zici nimic. Mîine dă cu pumnul. Închizi ochii. Poimîine pune mîna pe resteu, se înrăiește, și ce te faci? Așa s-o fi întimplat și cu Gheorghe Dibache. N-a fost finut din scurt la vreme și i-a încorunțit părul degeaba: 44 de ani. Ii înecă în băutură. Se face crișă și pune mîna pe cușit. Țipă nevastă-sa, biata, ca-n gură de șarpe. Copiii, toți patru, fug care încotro, ca potîrnichile. Vecină, Gheorghe Ardeleanu și Constantin Mangu, sar de fiecare dată să-l potolească pe Dibache. Le strică liniștea unul ca el. Tămbălău mare. A ajuns și la miliție. La fel și Aurelian Potec. Trece afumat, pe șapte cărări, și se ia de lume. Se năpustește asupra omului, din senin, din iarbă verde. Lovește ca un netot și pe urmă bagă mîna în pungă: 50... 70... 150 lei, contravenții date la miliție...
Profesorul Viorel Șoldea povestește cazul elevului Gheorghe Sovronov dintr-a șaptea. „În loc să meargă la școală, Sovronov o lua la vale, pe gîrla Năianca. Umbliă creanga pînă se sfîrșeau orele și după aceea se întorcea acasă. Mîine că i-a mers bine la școală. Dar într-o zi s-a aflat de isprava lui. Părinții au început a-l strîni, profesorii nu l-au mai slăbit din vedere și Sovronov și-a îndreptat toate notele proaste. Acum e printre cei mai buni din clasă. Sufletul, nepăzit din vreme, se poate schilodi. Să-l ferim de această primejdie pe copiii noștri.“

E o concluzie pe care, pînă la urmă și-a însușit-o pe de-a-ntregul și Ilie Stoica. De la ședința cu părinți, omul a plecat înarmat. Spre binele său și al copiilor săi, beneficiarii de mîine ai educației primite astăzi.

La prima vedere tabloul este cel arhaic pastoral, cu case covârșite de omăt iarna, cu trîmbe de fum urcînd spre cerul sticlos de ianuarie, cu moara care bate persistent la fiecare secundă, reproducînd parcă pulsul cel mare al satului. Dar ceva s-a întîmplat și se întîmplă aici și întîmplarea a devenit zilnică și adesea lesne de prevăzut, fiindcă oamenii își fac tot timpul planuri, le eșalonează desfășurarea și pînă și clipa de scadență.

E prima lor cucerire în numele progresului.

Incursiune într-un sat modern

Acum 600 de ani se ridicau primele colibe în vatra Popeștilor. Cîte straturi de țărîină or fi așezat cele șase secole peste ele cine mai știe, dar tot ce putem spune este că Popeștii de astăzi, clădit din piatră și cărămidă, este pregătît să înfrunte timpul. Președintele sfatului popular, Barbu Albabii, firește moldovean și firește cu vorbă dulce, te pofteste să-ți arate satul aflat sub semnul modernizării. O comisie formată din deputați, din președintele sfatului, al cooperativei agricole, și din intelectuali, se adună de cîte ori se clădește o nouă casă și hotărăsc, de comun acord cu noul proprietar, așezarea și înfățișarea ei. Președintele cooperativei remarcă că are în vatra satului o suprafață de 6 hectare destinată construcției de case. Serviciul raional de arhitectură și sistematizare de la Focșani a croit pe hîrtie de calc 5 tipuri de case. Am pornit cu schițele în mină prin sat. N-am găsit însă nici o casă care să semene aidoma celei din desen. De ce? Fiindcă proprietarii au venit cu pretențiile lor. Că să fie cu două intrări, că veranda să fie mai spațioasă, că sus la streșină ornamentația să fie așa și nu altfel. Ce a ieșit dovedește fantezie și gust neîndoielnic. Arhitectul de la raion a tras și el o concluzie: cînd faci tipuri de casă, pe lângă cunoașterea elementului tradițional local ar fi de mare folosință un sondaj al părerilor beneficiarilor. Că altfel se întîmplă ca la Focșani — (centru de raion!) — unde blocurile cele noi seamănă într-atît de parcă ar fi trase la șapiograf. Și fiindcă vorba *modernizare* ne sună în cap tot timpul, să ni se îngăduie o întrebare: de ce n-au prevăzut specialiștii în schițele lor și o cameră pentru baie? Nu știu că oamenii nu mai fac treaba asta la gîrlă? Viciul de proiectare a început de altfel să fie corijat pe loc. Unii și-au amenajat un bazin cu duș într-o cameră a nume destinată. Cînd vin de la cîmp, fac ce face tot omul civilizat: își scot straietele de muncă și-și răcoresc și curăță trupul.

Ne mai lipsesc doar asfaltul și apa curentă

Cu Nicu Spanțu lucrurile s-au petrecut astfel. Cu ani în urmă s-a certat cu fostul președinte și, supărat, a plecat la Focșani la fabrică. Nevasta a rămas să muncească mai departe la cooperativa agricolă. Om harnic, s-a calificat repede și acum n-ar avea motive să se plîngă. Îi facem loc aici unui fel de mărturisire.

— Trăiesc, dintr-o întîmplare, în două medii. În primii ani deosebirea dintre satul meu și orașul în care mă aflam mă descumpănise. Dar am putut vedea satul angajat în acest timp în cursa spre modernizare. Azi pot să spun că ne mai lipsesc doar asfaltul și apa curentă. Vreți să știți poate de ce-s că-

runt? Fiindcă am dormit multă vreme toți într-un pat, fiindcă tot atîta vreme am avut o singură cămașă pe care mi-o spăla nevasta noaptea. Nu mă mai întrebați ce am acum. Vă rog deschideți șifonierul și numărați. Am împărțit camerele pe vîrste: Alexandru, băiatul cel mare, într-una, cei doi mai mici în alta, noi doi în alta. Am tăiat un porc și altul își așteaptă rîndul. La Focșani dau cu nasul prin librării, prin magazine, mă agăț de tot ce ar putea îndulci traiul. Dacă aș putea, aș aduce și filme. Că acelea care ne sînt trimise aici nu plac. (Directorul căminului cultural, Mircea Niculescu, căruia i-am cerut lămuriri, a ridicat din umeri). A putut spune doar că filmele slabe sînt prezentate în sala mică de spectacole de lângă sediul C.A.P., iar cele bune în sala mare a căminului. Sînt din păcate puține. Îi rugăm pe cei de la Întreprinderea raională cinematografică să citească de două ori aceste rînduri: la Popești oamenii au discernămint critic. Ei categorisesc filmele în bune și slabe. Vă rugăm în numele lor să verificați, mai întîi dacă filmul e bogat în idei, dacă are calități artistice și educative. După aceea trimiteți-l la Popești. Gîndiți-vă că va rula într-o sală luminată cu neon, cu 400 de scaune lăcuite, de pe care privesc 400 de oameni doritori de frumusețe.

— Să ne ierți de intrerupere, nene Spanțule.

— Mă întrebarăți cum trăim. Dar cine. — întreb și eu — ne împiedică să trăim bine? De ce adicătelea cînd te invit la masă și-ți pun furculița dinainte, tu să apuci tot cu mina? De ce nu știi, de ce nu vrei omule să trăiești bine? Că am pornit-o toți la fel și avem același drept la bunurile vieții.

Și exemplifică cu cîțiva.

...Tată-ne și la Alexandru Ionescu.

...O casă mică, bătrînească, la capătul comunei, adăpostește patru brațe de muncă. El, Alexandru, nevasta și două fete majore. El nu-i acasă. S-a dus să-și cumpere țigări de la Focșani (!?). Sînt și în Popești de care vreți, dar acelea sînt, se vede mai bune, că-s plimbate. Alexandru nu muncește. Își trimite la muncă nevasta și fetele și cînd vin cu avansul, îl ia și-l prăpădește în cîteva chefuri. Deunăzi cele două fete au adus 5 000 lei. Tatăl le-a lăsat lor cîteva sute, fără să se gîndească că-s fete mari, în preajma mărișului, și cu restul s-a pus pe trai.

— Știi cum fac ăștia — spunea Spanțu. — În prima zi: „Zărzărică, Zărzărea“, iar cînd i se împrumută banii: „Ușor, puțule, ușor“. (E amară gluma, dar așa cum știe românul să îndrepte cu risul, așteptăm să-l vedem cît mai repede pe Alexandru subiectul unui cuplet satiric).

Cine n-are bătrîn, să-și cumpere

La ideea progresului aderă toate generațiile din sat. Iată ce spune moș Gheorghe Spînu, om la 80 de ani, și pensionar al C.A.P.

„Așa e că nu se poate civilizație fără respect și bună-cuviință? Am de toți, fii și nepoți, 94 la număr și nu mă plîng. Președintele Perișan ne ia cîte o dată pe noi ăștia cu ani mulți în cîrcă și ne plimbă cu căruța să ne arate ce s-a mai făcut, să ne ceară sfatul. Îl văd acum vreo doi ani, vara, că se frămîntă: — „Ce-ai mai nepoate?“

— „Hai, zice, cu mine într-un loc“. Mă duce la o livadă bătrînă de meri. Mulți nu mai rodeau. Era un loc cum nu se poate mai bun pentru vie. — „Să-i tăiem? mă întreabă. Parcă mi-e milă că unii mai înfloresc primăvara“. — „Taie-i și pune vie, că și-au trăit traiul“. Președintele mărturisea mai tîrziu că părerea bătrînului a fost și aceea a unei întregi adunări

generale. Via din livadă aduce azi 35 000 lei la hectar.

„Și eu mai zic, taică, că civilizație este să știi să trăiești cu femeia ta. Nu o da pe alta. Ține-o p-ai pe care ai ales-o și ți-ai mîncat amarul cu ea“. (Știe moșul ce știe. Sînt unii care-și bat femeile). „Dacă te mîinii, dă omule ocol casei de trei ori pînă-ți trece minia“.

Se pare că a transmis echilibrul și statornicia lui morală în tregului neam. Un ginere, Nistor Bratosin, cooperador în satul Urechești, are tot 12 copii.

— Îți place satul de azi, moș Gheorghe?

— Auzi întrebare. Înainte strîngeam bani și puneam vie. Acum facem case. Dar spune-mi, matale, de ce i se zice omului bătrîn la 65 de ani. Că eu acum 5—6 ani dădeam singe pentru spitale.

Cumpărați-vă un bătrîn dacă n-aveți! Dar nu pe moș Spînu, că nu vi-l dă nimeni.

alta — e întrebarea pe care o punem intelectualilor comunei.

— Duceți-vă la moară — spune profesorul Ghiță Postolache, folosind o metaforă izbutită — și o să vedeți cît de greu trage acum motorul. Morărița Maria Rusu, spune în limba ei, că altă făină macină moara. La propriu și la figurat se macină mai mult grîu. Într-un an, în loc de 450 de tone planificate au trecut pe sub piatra morii 716 tone. Fiindcă piinea stă mai bine pe masa omului civilizat, (e mai gustoasă, mai bogată în proteine), iar mămăliga devine un capriciu culinar. Producția de grîu la cooperativa agricolă a atins maxima de 2 400 kg la hectar și nu a scăzut sub 1 700 nici în anii cei mai secetoși. Valoarea producției globale a cooperativei agricole crește anual cu două milioane și cu aceasta bunăstarea fiecărui cooperador. În tot satul sînt 4 000 de librete C.E.C., într-unind cinci milioane lei economii, ceea ce trebuie să recunoaștem este aproape un record. Pe ce dau oamenii banii? —

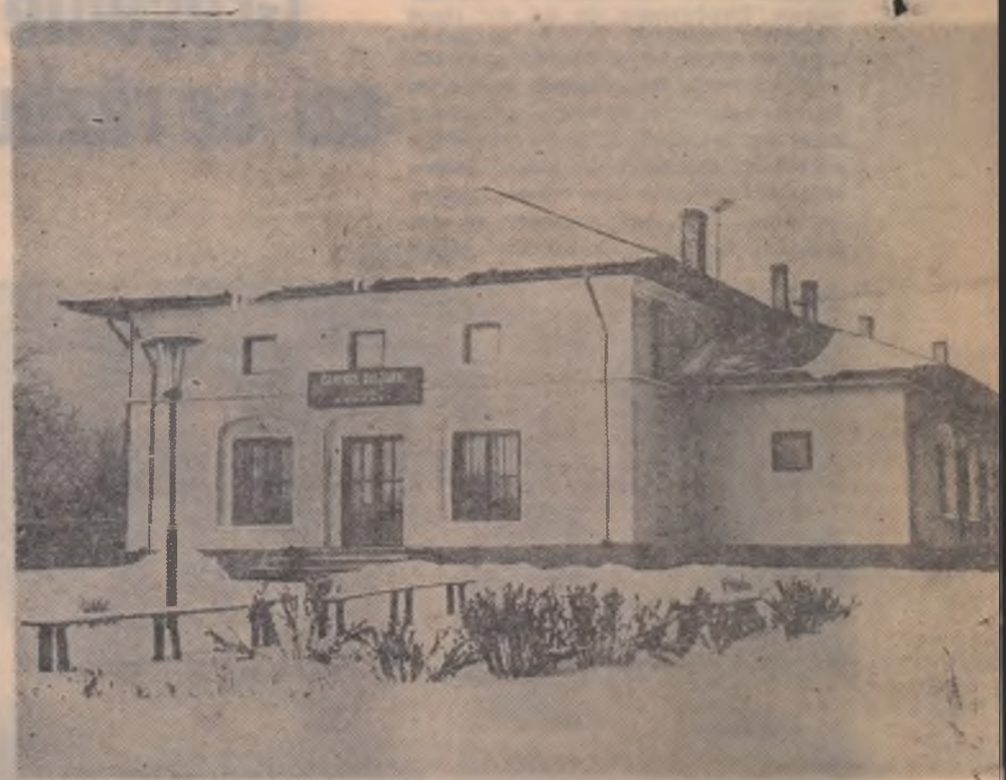
gindu-l să-l primească să-mă și pe mine c la distanță“. Îl cheamă Agachi.

Profesorul Mircea director al căminului. În permanență două r din fondul bibliotecii mina cooperadorilor. astfel: „nu putem tr cu cămara plină“ — singuri biblioteci și se îmbracă cu tot gust. La croitoria b 14 cooperadori au în tume. Meșterul croitor Dumitrache i-a pus înainte jurnalul de m

Există o dorință a rii manifestă cum e tineri. În ea se face sigur, în mod pozitiv ța orașului. Dar se altfel. Unul din foștii Gabriel Amartei, s București, de cîte e vacanță umbrește decentă a satului și s de twist și pinguin. Își găsește și imitato

CU POPEȘTENII DES

CONFORT CIVILIZAȚIE PROGRES

În centrul comunei Popești, raionul Focșani, se ridică spațioasa căminului cultural

Așadar, cum trăim

La Popești, în sărbătorile de iarnă, s-au tăiat 1 300 de porci. La Popești ard în fiecare seară 10 000 de becuri.

La Popești biblioteca căminului cultural oferă sătenilor spre lectură 12 000 de volume.

Sînt, dacă vreți, trei categorii de noțiuni care trăiesc în cuprinsul uneia singure, cea de *progres*. Cum se îmbină ele, cum se condiționează una pe

Își fac case — răspunde tot Ghiță Postolache, fac nunți la fete și feciori, își cumpără lucruri de confort. Multă vreme a existat o întrecere, în care la unii intra în joc o anumită tendință de pricopseală. Cu timpul lucrurile s-au schimbat. Știu pe cineva care și-a luat televizor, fiindcă era în casă un colț unde nu era nimic și fiindcă avea bani. La căminul cultural, la viziunile organizate a aflat însă de rostul unor emisiuni și a ajuns să le înțeleagă și să le îndrăgească. La formarea gustului estetic și la cultivarea lui se cere insistent sprijinul intelectualului. În ziua cînd i s-a defectat televizorul, omul nostru a dat buzna la vecin, ru-

gem atenția și ne răstăsta-i „arta modernă punderm lui și altora e vorba aici de maltrăte moderne.

Dinu David, învățătorul s-a generalizat. Unii îl au însă sub n știu sau nu vor să-l f. Mă refer la cei care-s noi, cu camere conf stau îngrămădiți tot gură odaie. Ionel Bul construit o casă cu p re, pe care o admiră a însă tot în casa veche. tiune de psihologie i dar oricum ea trebuie tă de noi intelectuali multă insistență ca p

Omul — ferment al schimbărilor

„Vezi, matale stai în casă pe divan, privești televizorul și dacă dincolo de geam n-ar cînta cocoșii a moină, ai jura că ești la oraș. Dar impresia asta trebuie să dureze și cînd treci dincolo de pragul casei“. Tudor Fănică, brigadier la C.A.P., își expune cu asta părerea de cetățean și deputat comunal.

— Strada mea nici n-a existat cîndva. Tot ce e pe ea e nou. Tot ce e pe ea a ieșit din mina oamenilor. Ne aflăm acum în campania electorală și după obicei ne sfătuim cu cei care ne-au ales. Ce s-a făcut de la ultimele alegeri și ce nu? e întrebarea. Hotărîsem să ridicăm două școli și s-au ridicat. Și s-au mai făcut cinci fîntîni și podul de peste Oreav și îndiguirea pîriului Răsoi și terenul de sport. Dar brutăria de care e atîta nevoie nu, și nici baia comunală. Nimeni nu spune că se bat din palme, dar oamenii care au putut să-și clădească cămin în valoare de peste 600 000 lei și să dea alte sute de mii la electrificare gîndesc că n-ar fi stat în loc să ridice și o brutărie. Dacă firește va fi folosită pe de-a-ntregul inițiativa cetățenească și priceperea lor de gospodari.

Există dorința autodepășirii?

„Da!“, răspunde Ionică Perişan, președintele. În sat bîntuie febra studiului. Învață cei din consiliu, învață brigadierii, se învață ziua pe apucate și mai ales seara. Înarmați cu cunoașterea temeinică a procesului de producție, ei propun consiliului de conducere modificări ale normelor acolo unde acestea devin cu timpul frîne în calea progresului.

— Ar fi foarte utile aci exemplificări.

— La 4 ianuarie s-a ținut adunarea generală pentru aprobarea normelor. Necula Gheorghie a cerut mărirea normei la ascuțitul aracilor. Cînd a fost întrebat, a spus că în mod obișnuit un om ascute 1 800 în loc de 1 500 cit se prevede. Norma veche nu e stimulatorie. La descărcatul porumbului din pățul s-a cerut mărirea normei de la 12 tone pe zi, la 30 de tone, cît face de obicei orice lucrător. Propunerea adoptată a închis încă unul din canalele risipei de zile-muncă. Filip Barbu a cerut în toamnă, micșorarea — de astă dată — a normei la sortatul strugurilor pentru export. Adunarea a votat pentru. S-a înălțurat graba la sortare, ciorchinii sînt unul și unul, întreaga cantitate e acceptată la export și cooperativa ia bani buni.

Sînt mereu tot mai multe dovezi că oamenii gîndesc altfel procesul de producție, supunîndu-se conștient legilor progresului.

Există în miezul perimetrului comunei un sătuc cu numele Runcu, lingă care, după 200 de ani, s-au ivit Popeștii de azi. Se spune că obirșia numelui e latinească și că ea înseamnă înălțime. Dacă vă urcați sus pe Măgura Runcului o să vedeți Dragosloveni cu casa în care a trăit Vlahuță. Și trecutul o să vă fure o clipă gîndurile. Și tot de pe măgură, dacă roțiți privirea, pe retină o să năvălească panorama Popeștilor.

Un pămînt frămîntat de ravene, de dealuri și văi, dar mai mult și mai mult de șuvoiul necentenitelor prefaceri contemporane.

V. TOSO

Din producția cercurilor literare

CÎNTEC

Prieteni, cînd treceți prin codri,
pășiți încet,
Copacii spun balade din frunze și din ramuri.

Ascultați-i!
Ei știu istorie, au văzut pe Pîntea
și focurile-aprinse de Horia,
au fost patrioți, părtași la răscoale.
Legăți-le la crengi eșarfe roșii,
în virfuri drapele să fluture-n vînt.
Copacii,
copacii, prieteni, nicicînd n-au mințit.

VASILE DINCU

MAMA

A căzut o stea-n fîntină,
Maică-mea, așa, bătrînă,
s-a uitat adînc la ea
chip să vadă de-i a mea.

Focul stelei noi s-a stîns;
ochiul mamei s-a prelîns
pînă-n ochiul din oglindă,
steaua iar să se aprindă.

★
S-a făcut lumină dulce
— maica merge să se culce.

CONSTANTIN GAVRILIU

Covoare oltenesti

ALBINA din primul an de apariție

CÎTEVA APELURI

Am reprodus — pentru generozitatea și frumusețea sa — acum cîteva săptămîni, un articol despre bibliotecile școlare. Dacă amintitul articol pune problemele teoretic poate și mai interesante vor părea cititorilor de astăzi aceste apeluri concrete care ilustrează starea de lucruri în care se aflau de fapt bibliotecile de la sate în acea vreme. Iată ce găsim inserat în Albina din 25 ianuarie 1898 :

Onorate domnule,

Cît n-ar cîștiga țărănul român și — prin el — întreaga țară, dacă i s-ar pune la dispoziție o bibliotecă populară cu nesecatul ei izvor de hrană sufletească? Cît n-ar cîștiga țărănul, dacă, din școală chiar, — ca elev — ar avea deprînderea să-și construiască singur obiectele de tîmplărie de prima necesitate ca : scaune, mese, dulapuri etc. etc.

În timp de iarnă, cînd n-are ce lucra la cîmp, în loc să se arunce în ghearele circiumii, care la rîndul ei îl aruncă în ghearele mizeriei, țărănul ar sta mai bucuros în casă unde ziua și-ar lucra singur obiectele de tîmplărie, seara ar citi cărți de la bibliotecă — și poate chiar din acelea care i-ar deschide ochii asupra circiumii, dușmanul său de moarte sau din acelea care l-ar povățui la o cultură mai sistematică a cîmpului (...)

Acestea fiind principiile de care ne-am călăuzit, subscriși, constituim în comitet pentru formarea unei biblioteci populare în comuna Porcești, jud. Roman și pentru cumpărarea unei teșghele și a tuturor uneltelor de tîmplărie, necesare la predarea lucrului manual în această școală, avînd în vedere că școala și comuna nu dispun de fonduri cu care să se poată acoperi cheltuielile ce ar necesita formarea bibliotecii și cumpărarea uneltelor de tîmplărie, facem cel mai călduros apel la sentimentele dv. patriotice și vă rugăm să binevoiiți a contribui... etc., etc. Urmează iscăliturile respective.

Sau :

Pe lingă școala Boteni, din jud. Muscel, s-a înființat o bibliotecă școlară. Subsemnații învățători, atît cei din comună cît și învecinați, ce formăm un cerc, în numele sârmanului și neobositului muncitor țărăn român, adresăm acest călduros apel către toți d-nii autori de cărți, de reviste agricole, științifice, literare și de educațiune cum și către d-nii editori, librari și orice persoane ce iubesc pe țărani, să-i vină în ajutor cu hrană sufletească, trimițînd acestei biblioteci diferite publicații folositoare. Numele donatorilor va fi veșnic neuitat etc., etc...

Iată două din inițiativele unor inimoși intelectuali ai satelor care s-au zbatut în trecut cu abnegație, pentru a aduce lumină în mijlocul poporului.

Carnet electoral

COTELE HĂRNICIEI

Anul trecut, în cadrul întrecerii pentru infrumusețare și bună gospodărire, pe întregul raion Ploiești au fost efectuate 5 426 000 ore de muncă patriotică, egale cu o economie bănească de peste 20 milioane lei. Contribuția cea mai mare la realizarea acestor cifre a avut-o comuna Pietroșani, unde valoarea economiilor provenite din muncă patriotică a atins 304 lei pe cap de locuitor. După cum va recunoaște orice gospodăru priceput, această sumă este o cotă a hărniciei înalte.

Trebuie spus că locuitorii comunei Pietroșani — distinsă cu premiul al doilea pe regiune — dovedesc nu numai destoinicie în abordarea acțiunilor de infrumusețare, dar și o hotărîre și un curaj al inițiativei cu care alții nu se pot lăuda. De pildă, ei sînt primii pe raion care și-au făcut trotuare din beton, confecționînd cofrajele de lemn pe plan local și „furînd“ atît de bine arta turnării fundațiilor de la specialiști, încît trotuarele lor vor avea, după cele mai autorizate calcule, o durată de cel puțin un sfert de veac.

Premiul, în valoare de 40 000 lei, l-au primit în ciment. Alte comune premiate, cum ar fi Lipneștiul, au refuzat să primească ciment în toila iernii, motivînd că acesta s-ar putea pietrifica în lipsa unui spațiu corespunzător de depozitare. Gospodarii din Pietroșani au găsit însă o soluție și pentru această problemă: la indemnul deputaților, fiecare satean a primit în păstrare pînă la primăvară, pe bază de proces-verbal, un număr de saci cu ciment. Astfel, materialul este depozitat în condiții bune, ferit de degradare. Îndată ce timpul va fi prielnic, oamenii vor trece fără întîrziere la extinderea trotuarelor. Evident, ei vor fi din nou fruntea raionului.

Cum spuneam, comuna Pietroșani a ocupat locul doi în întrecerea pe regiune, motiv ca vredniciei și neobosiții ei locuitori să se sfătuiască, cu prilejul întîlnirilor cu candidații F.D.P. pentru alegerile de la 5 martie, ce și cum să facă mai bine pentru ea în 1967 să obțină premiul întîi. Firește, majoritatea candidaților propuși în insuflățile adunări, la care pietroșănenii au avut o participare masivă, au pus umărul ca deputați, la toate realizările de pînă acum : Petre Mărgărit, președintele comitetului executiv al sfatului popular comunal, Ion Stoica, președintele C.A.P., Iordache Alexandrescu, brigadier, Emilia Florescu, cadru didactic și alții. Iată de ce, fără a fi nevoie să se stăruiască asupra prezentărilor, s-a trecut pe loc la dezbaterile problemelor actuale de ordin edilitar. Prompt, gospodărește, cum le șade bine premiaților.

N. CULCEA

IN LUMEA FIINȚELOR CARE NU SE VĂD

● De la microscopul electronic la microscopia fluorescență ● Filme neobișnuite... ● Apar „substanțele de apărare“.

O lume întreagă de ființe nevăzute a devenit vizibilă o dată cu descoperirea microscopului electronic. Avind o putere de mărire de 150 000—500 000 ori, acest aparat minunat a dezvăluit oamenilor de știință tainele celulelor și ale celor mai mici particule vii din natură: virusurile.

Dar pînă să ajungă la asemenea performanțe, microscopul electronic a avut nevoie de o serie de perfecționări la care și-au adus contribuția și oamenii de știință români. Astfel, Constatin Levaditi a imaginat un dispozitiv care ușurează studiul preparatelor microscopice. Apoi C. Levaditi și St. S. Nicolau au descoperit proprietatea virusurilor de a trece printr-o membrană de colodiu (ultrafiltrația). S-a arătat astfel că între virusuri și bacterii există o diferență esențială în sensul că numai virusurile sînt capabile să ultrafiltreze.

VIRUSURILE, INIMA ȘI CANCERUL

Pentru descifrarea alcătuirii interne („ultrastructura“) a bacteriilor și virusurilor, cercetătorul român Gh. Palade a descoperit o substanță chimică specială (fixator) care permite studiul microscopic din celule și microorganisme.

Perfecționări succesive aduse în ultimii ani în tehnica microscopului electronic au făcut posibile descoperiri importante, în special în lumea virusurilor. În țara noastră, unde există o veche tradiție în studiul acestui capitol al biologiei, s-a înregistrat o serie de realizări cu larg răsunet peste hotare.

Acad. St. S. Nicolau, C. Surdan și colaboratorii au demonstrat că în unele boli ale inimii și ale vaselor intervin microorganisme, producînd infarcte de miocard, arterite, flebite etc. Cercetările efectuate la Institutul de inframicrobiologie au dus la obținerea unor date importante cu privire la distrugerea unor tumori canceroase sub acțiunea diferitelor virusuri, demonstrîndu-se, cu ajutorul microscopului electronic, unele aspecte ale mecanismului intim al acestui fenomen.

MICROB IN... CULORI

Printr-o colorație originală — cu fluorescență — a unor substanțe conținînd virusuri se poate studia viața acestora „în timp“ și chiar filma prin microcinematografiere. Au fost găsite cu ajutorul acestei metode unele diferențe de formă între virusurile producătoare de tumori și cele necancerogene.

Dar metoda de colorație fluorescență a dat rezultate rodnice și la microscopul obișnuit. S-a realizat tehnica microscopiei fluorescente cu care la Spitalul clinic de boli infecțioase Colentina prof. M. Gr. Balș a făcut numeroase descoperiri importante.

Microorganismele examinate, colorate cu anumite substanțe chimice fluo-

rescente emit lumina, cînd sînt iradiate cu radiații ultraviolete sau alte surse luminoase, și devin mai vizibile. Bacteriile apar colorate diferit, după „familia“ din care fac parte; cele difterice, de pildă, apar colorate în verde iar ceilalți microbi asociați apar colorați în galben palid.

Această metodă înlesnește o mai bună diagnosticare a bolilor și în consecință un tratament mai rapid și mai eficient.

În sfîrșit, metoda imunofluorescenței, adică punerea în evidență a „substanțelor de apărare“ formate în organism în lupta împotriva microbilor este aplicată la Institutul de cercetări veterinare „Pasteur“. Stabilirea diagnosticului unor boli animale este mult mai ușurată: pesta porcină, de exemplu, poate fi astfel descoperită numai în 2—3 ore pe cînd vechile metode cereau cîteva zile.

Dr. E. ROȘIANU

EVITAREA ALCOOLULUI ÎN TIMPUL SARCINII

Care părinte nu vrea să aibă copii sănătoși, frumoși, inteligenți, cu alte cuvinte reușiți? Nu toți știu însă că nașterea unui astfel de copil este condiționată de starea de sănătate a părinților.

Grija pentru păstrarea sănătății este o preocupare firească a oricărui om. Mai sînt însă unii care nu știu să o prețuiască, cum se cuvine. O ruinează zilnic prin diferite abuzuri. Un asemenea dușman al propriei sănătăți este alcoolul.

Nu putem spune că băuturile alcoolice trebuie suprimate cu desăvîrșire, dar în anumite împrejurări ele pot deveni dăunătoare sănătății noastre și chiar urmașilor noștri. În momentul cînd cineva bea un pahărel de țuică, o bere, un șpriț, mai întîi simte în stomac o iritație dată de mecanismul de absorbție a alcoolului care, după puțin timp, trece direct în sînge. După alte cîteva minute, alcoolul se face simțit în tot corpul pentru că sîngele circulă și îl transportă pe la toate celulele ființei noastre. Or, alcoolul conține și substanțe otrăvitoare. Cu cît cantitatea de alcool băut este mai mare cu atît toate celulele organismului vor primi mai mult din această otrăvă. Otrava din alcool ajunge și la celulele sexuale. Iată cum se explică faptul că dacă fecundația s-a produs cînd părinții au băut mult, actul concepțional dăunează fătului.

Am avut ocazia să cunosc un copil care a fost conceput în noaptea nunții, cînd tatăl lui a fost beat. Acest copil are azi 15 ani, nu vorbește normal, este gingav și este atît de înapoiat mental, încît după 8 ani de școală nu a reușit să ajungă decît în clasa a 3-a.

Nici mamei nu-i este permis să fie în stare de ebrietate cît de ușoară în timpul cînd se concepe copilul. Mamei îi este deopotrivă interzis să consume băuturi alcoolice și după ce știe că este gravidă pentru că sîngele ei este și sîngele copilului; acesta, otrăvit de alcool trece de la mamă la copil prin cordonul ombilical. Mai grav încă se prezintă cînd părinții (sau unul din ei) sînt alcoolici înrădăcinați. Multe boli mintale ale copiilor și chiar ale celor care au ajuns oameni maturi sînt determinate de otrăvirea alcoolică produsă de către părinții săi care l-au conceput cînd erau în stare de ebrietate ori de către mama care a folosit băuturi alcoolice în timpul sarcinii.

Iată de ce viitorii părinți trebuie să evite băuturile alcoolice în perioada concepțională, iar gravida să nu folosească băuturi alcoolice în timpul sarcinii.

Dr. EUGEN ȘERBĂNESCU

SECUNDA CÎT MILENIUL?

● TRAIAN — ÎMPĂRAT AL ROMEI ●

CULTUL SFINȚILOR

În ultimii ani se vorbește tot mai mult despre urmările zborurilor cosmice asupra sănătății și vieții omului. Pe această linie, un interes deosebit îl stîrnește afirmația potrivit căreia un om care ar zbura în spațiul cosmic pe o navă a cărei viteză s-ar apropia de cea a luminii (circa 300 000 km pe secundă) la întoarcerea lui pe Pămînt ar găsi pe semenii săi mult îmbătrîniți sau nu i-ar mai găsi deloc, în vreme ce el, cosmonautul, n-ar îmbătrîni prea mult în tot acest interval de timp.

Broșura SECUNDA CÎT MILENIUL? scrisă de I. Pascaru și apărută în Editura Științifică dezbate, sub diferite aspecte, tocmai această pasionantă problemă.

Lecturînd broșura amintită, cititorul va putea înțelege mai bine o serie de fenomene fizice petrecute în jurul nostru, fenomene care, uneori, ne pun în incercătură tocmai din cauză că nu sîntem, totdeauna, în stare să le găsim explicația științifică.

CE SĂ CITIM

Figura lui Traian, cuceritorul Daciei, este cunoscută maselor largi doar din manualele de istorie. O descriere mai amănunțită a vieții și activității acestui mare împărat ne oferă însă broșura cu titlul de mai sus, scrisă de D. Tudor și apărută în Editura Științifică.

În ea ne sînt descrise, pe bază de documente istorice, locul de naștere și familia lui Traian, adoptarea lui de către Nerva, primii ani de guvernare și războaiele lui Traian cu Decebal etc. Un capitol aparte este consacrat amintirii lui Traian păstrat în tradiție și legende.

Citînd broșura TRAIAN — ÎMPĂRAT AL ROMEI, ne îmbogățim cunoștințele despre o etapă importantă din istoria poporului nostru.

CE SĂ CITIM

Broșura cu acest titlu, scrisă de A. Tache și A. Costescu, apărută în Editura Științifică, explică felul cum s-a născut credința despre diferite zeități și mai ales despre sfinți. Un capitol special tratează despre cultul Maicii Domnului. Sînt arătate, de asemenea, metodele prin care diferiți împărați și alți muritori au fost trecuți în rîndul sfinților. Se arată foarte clar și scopul în care a fost instituit cultul sfinților, scop care adesea urmărește beneficii materiale de către o serie de instituții clericale.

Serisă pe înțelesul maselor, broșura amintită oferă o lectură plăcută și instructivă, cititorul găsînd în ea multe lucruri noi și interesante pentru formarea unei viziuni științifice despre lume și societate.

CRONICA

evenimentelor internaționale

A face o cronică a evenimentelor internaționale o dată la o lună, și care să încapă într-un spațiu restrâns, atât cât ne stă nouă la îndemână în „Albina“, este un lucru deosebit de greu. Pentru că totdeauna ești ispitit să mai amintești cutare sau cutare fapt petrecut în lume și atunci, însemnările noastre vor ieși prea lungi; sau dacă te străduiești să reții numai acele evenimente de însemnătate deosebită, totdeauna se vor găsi întâmplări și fapte, importante fără îndoială, care vor rămânea fără vrerea noastră în afara cronicii. Ieșire din această situație nu există. Și pentru că trebuie în primul rând să ținem socoteală de spațiu, vom încerca să consemnăm numai evenimentele de o însemnătate deosebită.

Din acest punct de vedere trebuie să menționăm faptul că în luna care s-a scurs, atenția a fost reținută pe tot globul nostru pămîntesc, în toate ziarele și revistele, în toate cercurile politice și în cele obștești de intensificarea războiului dus de Statele Unite împotriva Vietnamului, cu toate protestele și dezaprobările venite din toate col-

țurile lumii, și cu toată opoziția crescândă a însuși poporului american.

La începutul acestui an, secretarul general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, tovarășul Nicolae Ceaușescu în cuvîntarea rostită la posturile de Radio și Televiziune spunea: „Opinia publică din țara noastră, ca și din întreaga lume, a condamnat ferm continuarea și intensificarea războiului agresiv al Statelor Unite în Vietnam. Partidul și Statul nostru, în tregul popor cer cu hotărîre să se pună capăt acestei agresiuni, își manifestă activ solidaritatea cu lupta eroică a poporului vietnamez, cu lupta popoarelor împotriva colonialismului, a imperialismului, pentru dreptul lor sacru de a-și hotărî singure destinul“.

Încă în prima jumătate a lunii ianuarie, datorită faptului că societatea Iraq Petroleum nu-și plățise datoriile către guvernul Siriei, guvernul acesteia a oprit transportul petrolului pe conductele aflate pe teritoriul sirian, către porturile mediteraneene ale Siriei și Libanului. Irakul la rîndul său sprijină poziția guvernului sirian.

Pe aceeași linie a luptei popoarelor împotriva colonialismului se află și hotărîrea guvernului congolez de a naționaliza societatea belgiană „Union Minière“ și transformarea ei într-o societate de stat. Congo-Kinshasa care de cîțiva ani este teatrul unor lupte sîngeroase pentru putere, și în care luptă sînt amestecate interese ale unor cercuri capitaliste foarte puternice, este unul din statele africane din cele mai bogate în diamante, aramă, cobalt și alte metale foarte prețioase și necesare industriei. Hotărîrea guvernului din Congo, luată după refuzul conducătorilor societății de a plăti 7,5 miliarde franci belgieni, reprezentînd valoarea minereurilor prețioase scoase din țară este o lovitură puternică dată cercurilor capitaliste, care pompau mari beneficii de pe urma activităților lor, în această țară. Bineînțeles, că lupta nu este terminată. Cei care ani și ani de zile au trăit din bogățiile Congoului nu vor înghiți cu inimă ușoară lovitura pe care au primit-o.

În Statele Unite ale Americii continuă zarva în jurul unei cărți intitulată „Moartea unui președinte“, aducînd astfel din nou în atenția opiniei publice împrejurările tragice din anul cînd a fost asasinat președintele Kennedy.

Alte evenimente care au atras atenția pe plan internațional sînt vizitele pe care președintele guvernului englez Harold Wilson le întreprinde în principalele capitale europene Roma, Paris și altele pentru a netezi calea intrării Angliei în piața comună. În momentul cînd scriam aceste rînduri premierul englez își începe vizita lui în capitala Franței. Și dacă la Roma pare că președintele guvernului englez a găsit oarecare înțelegere din partea guvernului italian, vizita lui la Paris pare mai puțin plină de speranțe, intrucît Franța socotește Anglia prea puțin europeană și prea mult angajată față de americani.

Președintele guvernului francez Georges Pompidou răspunzînd întrebărilor puse de redactorul unui ziar francez a declarat: „Cheia politicii externe a guvernului francez, este apărarea independenței țării. Ținînd seama de aceste considerente, a precizat premierul francez, Franța a manifestat o oarecare îndepărtare de Statele Unite ale Americii“.

Guvernul României își continuă politica sa de pace; își dezvoltă și întărește relațiile de prietenie și colaborare cu toate țările socialiste, își lărgeste colaborarea cu toate statele, indiferent de orînduirea lor socială, cu condiția respectării independenței și suveranității naționale în relațiile dintre state.

Pe această linie se situează vizita în Iran a vicepreședintelui Consiliului de Miniștri Gheorghe Rădulescu.

În ultimele zile s-a anunțat pentru primele zile ale lunii februarie vizita oficială pe care o va face președintele Consiliului de Stat Chivu Stoica în Tunisia, la invitația președintelui Burghiba.

BOMBE ASUPRA SATELOR DIN ADEN

La Damasc a avut loc zilele trecute o conferință internațională de solidaritate cu lupta dreaptă pentru independență națională a poporului din Aden. După cum se știe, încă în februarie 1966, forțele patriotice din acest teritoriu (291 000 km.p. și circa 200 000 de oameni) au organizat Frontul de eliberare care, la rîndul său, a constituit unități armate de luptă împotriva ocupanților. Adenul, pe care colonialiștii britanici l-au înglobat în așa-numita Federație a Arabiei de sud, cu scopul de a-l transforma în avanspost militar al monopolurilor petroliere în Orientul Mijlociu, este victima unei ocupații armate coloniale: 20 000 soldați britanici, numeroase escadrile de reactoare și escadre navale.

Lupta populației este aspru reprimată. Toți cei care se opun menținerii în cadrul Federației Arabiei de sud (conglomerat de 16 șeicate și emirate feudale pitice, dar bogate

în petrol), sînt arestați, împușcați, exilați. Toate partidele de opoziție sînt interzise, la fel și Congresul sindicatelor din Aden și ziarele progresiste. Satele pe unde se bănuie că au trecut și au fost bine primiți soldații Frontului de eliberare sînt bombardate și distruse. „...Deasupra cîte unui sat apar avioane britanice. Ele lansează foi volante. Textul lor este următorul: Sînteți vinovați de nesupunere! Ați dat adăpost rebelilor. Vă acordăm 15 minute ca să părăsiți satul. După expirarea acestui interval ne vom întoarce și, drept pedeapsă pentru nesupunerea voastră, vom distruge satul“. Așa descrie Abdulla Alapnag, secretarul general al Consiliului sindicatelor din Aden „operațiunile de pedepsire“ desfășurate de colonialiștii englezi împotriva populației adenite. În 1966, numeroase sate (după evaluările presei progresiste din Tunisia ele au fost în număr de 14) au fost distruse de bombe, iar populația,

pentru a scăpa de lagăre, a fugit din țară.

Petrolul! Iată motivul pentru care în Aden domnesc asprile ocupației militare, iar populația este victima unor persecuții sîngeroase. După cum se știe, în Peninsula Arabică și în zona Golfului Persic, — pe care Adenul le domină prin poziția sa strategică — sînt extrase azi milioane de tone de petrol, iar rezervele sînt evaluate la 9 miliarde tone. Și, totuși, micul popor al Adenului luptă cu bravură împotriva marilor trusturi petroliere capitaliste care, cu ajutorul unei armate moderne, vor să-i sugrume libertatea, dreptul la autodeterminare. Luptei sale legitime i se alătură solidaritatea activă a opiniei publice mondiale care cere să se respecte hotărîrea din 1963 a O.N.U. privind lichidarea bazei militare britanice din Aden și respectarea dreptului tuturor popoarelor la autodeterminare.

P. TĂTARU

încheiați asigurări
pașale la adas

Administrația asigurărilor de stat incheie cu membrii cooperativelor agricole de producție asigurări facultative pașale, care prezintă numeroase avantaje.

Printr-un singur contract, se asigură una din speciile de animale, bunurile din gospodărie, precum și asiguratul pentru cazuri de accidente. Prima de asigurare este de 90 de lei pe un an sau de 45 de lei pe 6 luni.

LOZ ÎN PLIC

Chiar din primele zile ale anului 1967, la sediul Centralei Administrației de Stat Loto-Pronosport, au început să se prezinte cîștigătorii de autoturisme la Loz în plic.

Primii cîștigători de autoturisme la Loz în plic sînt: Smărăndescu Gheorghe din comuna Tăpești, raionul Olteț, regiunea Oltenia, care a obținut un Fiat 850 și Ilie Boloș din comuna Guleanca, raionul Brăila, care a cîștigat un Fiat 600. Au mai cîștigat un Wartburg Lux 312/1 Pantilă Stelian din Pitești, un Fiat 600 Sirbu N. Dana din București și un Wartburg Lux 312/1 Bogdan Mircea din Cluj.

În anul 1966, Loto-Pronosport a distribuit 560 autoturisme.

Jucînd la Loz în plic puteți cîștiga oricînd un autoturism.

FIGURI

nervosul *

Că există oameni nervoși, o știm cu toții. Unora li se recomandă carboxin, altora dușuri reci.

Nervii se manifestă acasă și atunci vai de cei ai casei; la locul de muncă și atunci...; în sala căminului cultural, obligându-i pe cei din jur care au venit să vadă un film, să asiste la un altfel de spectacol.

Acasă, Luca Tărchilă, un tânăr din comuna sibiană Slimnic, e destul de liniștit, la Gostat, unde lucrează, ține la primă, deci i-a mai rămas sala de spectacol. Nu există film să-l piardă.

Într-o seară, fiind pus pe economii, s-a gândit să nu mai ia bilet. A așteptat să înceapă filmul și când nu mai era nimeni la ușă, s-a strecurat tiptil în sală. Învățase de la Winnetou.

Tiptil, tiptil a răsturnat vreo două bănci, a împărțit cițiva pumni, de parcă era al optulea magnific. Când cineva a încercat să-l liniștească, a sărit urgent la bătaie. Nici Cartouche să fi fost, nu s-ar fi descurcat mai repede. Tărchilă însă e mai nervos. A făcut băiatul economie de 1,25 lei la biletul de intrare, nu și-a cumpărat nici carboxin, o fi luat și primă... A știut el pentru ce face economii. Nervos, dar grijuliu. Strinsese bani ca să-i ajungă de o amendă.

În afară de metodele amintite, nervii se mai pot combate și altfel. De pildă, cu o amendă. Așa a pățit-o și Luca Tărchilă, care a fost amendat cu 150 lei de miliția din comună.

Tinerii din Urechești, regiunea Galați, au găsit altă metodă de calmare a nervilor. Pe bază de semințe. Plicticos sau palpitant, ciț e filmul de lung, ei mănincă semințe, adăugând la inventarul căminului cultural un covor de coji. Și-or fi liniștind ei nervii dar îi provoacă vecinilor. Și poate acestora nu le plac semințele și deci nu le pot înțrebuința la rîndul lor drept carboxin.

Ce ne facem cu „nervosii”ăștia că nu ne dau pace? Dacă nu le ajută nici semințele, nici amenzile, nici carboxinul, poate le trebuie un duș. Ceea ce am încercat să le servim!

ANDREMIR

FABULĂ

Rîde ciob...

Un pui de cămilă tembel
Cînd văzu pe drum un elefant
Ce țira un nas mai lung ca el,
Se porni să ridă enervat.
Puiul de cămilă, mi se pare,
Nu-și văzu cocoșa din spinare.

G. DRĂGĂNESCU

— Ce-i Marie? Te-a bătut
bărbatul?
— Mai rău! Eu l-am bătut...

La cercul agrotehnic din comuna Pietrișul-București, inginerul Mihai Țiculeasa însoțea o expunere pe tema cultivării roșiilor în răsadnițe, cu planșe despre cultura... cartofului.

— Vezi cum se face un
ghiveci? Amestecînd legu-
mele!...

Desene de NIC. NICOLAESCU
și T. PALL

felurite

VIZIBILITATE

Pentru ca programele de la televizor să poată fi vizionate în bune condițiuni, telespectatorii trebuie să stea la cițiva metri de ecranul luminos. Cei din satul Tudor Vladimirescu, raionul Corabia nu pot respecta această indicație deoarece televizorul școlii a fost mutat într-o încăpere mică, unde se mai află lemne, cărămizi și alte obiecte care nu sînt de cea mai strictă necesitate pentru a intra în atmosfera unui spectacol televizat. Așa se face că telespectatorii nu văd bine ce se petrece pe micul ecran și nu văd cu ochi buni pe cel care a inițiat mutarea televizorului.

TURNUL FANTOMĂ

În urmă cu vreo trei săptămîni, s-a anunțat în comuna Jugureanu că vor veni în turneu, artiști de la Galați, cu spectacolul „Cîntă Vrancea și răsună”. Și anunțat a rămas. De artiști nici semn. Din cauza neseriozității cu care se programează turneele, sătenii n-au auzit nici măcar ecoul cîntecelor vrîncene. Poate că nota aceasta va avea un ecou care să... răsune.

PANORAMĂ

Dimensiunea ecranului cinematografului din satul Bărcănești, raionul P. Neamț nu permite prezentarea unor filme panoramice. Mihnit peste poate, operatorul Dumitru Gh. Horiga și-a găsit alinare în sticla cu rachiu. Cînd nu o bea pină la fund își mai aduce aminte să pună în funcțiune aparatul de filmat. Dacă filmul nu poate fi panoramic, în schimb operatorul a reușit să se facă de... panoramă.

(După corespondente de
TACHE VASILACHE și
M. OPREA)

CUȘME PE URECHI

Știi că ici, colea, prin sate,
Mai sînt cușme pe urechi
Care iacă... din păcate
Au rămas în anul vechi.
D-ai-a vorba-mi vrea să-nceapă
Cu urechea mai fudulă...
Deci bat șaua să priceapă
Cei cu musca pe căciulă!

Pe la cercul agrotehnic
Oamenii perechi, perechi,
Stau în bănci notînd temeinic...

Numai ochi, numai urechi.
Dar vreunul, din tot grupul,
Îl surprinzi la un moment
Că deși-i prezent cu trupul
Cu atenția-i... absent.

Cînd în iureș se repară
La tractoare, nu-i secret
Că doar Stan al lui Păpară
Se grăbește... mai încet.
Are-o teorie-aparte
Și știți care-i, oameni buni?
„Primăvara-i hăt departe
Mai sînt încă... două luni!”

La căminul, știu eu care,
Unde soba din ungher

Cît e iarna grea și mare
E pe post de frigider,
Și-unde printre alte cele
Cîte la cămin se fac,
Cică iar au pus podele
Din... semințe de dovleac.

D-ai-a zic în '67
Cît e anul la-nceput
Bine-ar fi asemeni „fapte”
Să le trecem la... trecut.
Vom vedea deci cum se poate
Dragii noștri cititori
Ca pierzînd relele toate
Să fim toți... cîștigători.

ION RUȘ

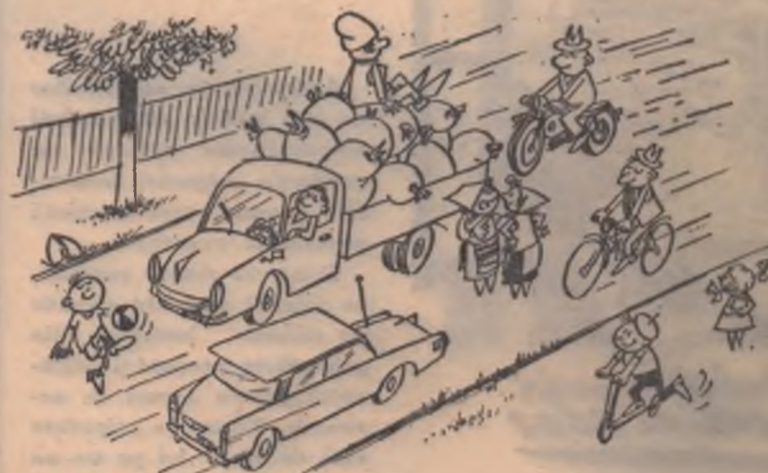
POSTA CONCURSULUI

DUMITRU PICIOR, comuna Petra, regiunea Oltenia.
Ne-ați trimis răspunsurile la primele două desene dar nu sînt însoțite de cuponul de participare. Nu uitați să le puneți în plic cînd veți trimite răspunsurile și cupoanele la celelalte.

VASILE ROIBU, comuna Mogoșești, regiunea Iași.
Ne cereți să vă spunem dacă la primul desen ați descoperit toate greșelile. După epuizarea celor zece etape ale concursului vom publica lista greșelilor din desene împreună cu numele participanților care au dat cele mai multe răspunsuri exacte.

RECOMANDĂM tuturor cititorilor care doresc să participe la concursul „Care sînt greșelile” să nu trimită răspunsurile imediat după apariția fiecărui desen ci după publicarea tuturor celor zece desene. Nu uitați să atașați cele zece cupoane de participare.

Desenul are 5 greșeli.

CONCURS: Care sînt greșelile?

ALBINA NUMĂRUL 996
CUPON DE PARTICIPARE